

שור בלי שיר

עם קצת עזרה קוסמטית ומלביש נכון יכול גם ברווזן מכוער להפוך לברבור. אבל צריך הרבה אומץ כדי שברבור עטור-נוצות ישיר את נוצותיו, יוריד את המחלצות והאיפור הווהר ויתייצב עירום ועריה, חמוש בכישרונו בלבד, מול הקהל האכזר והביקורת הטורפנית. זה בדיוק מה שעשתה שר, לשעבר שר סארקסיאן-בוננו, שהיתה בשעתו הצלע היפהפיה מן הצמד סוני ושר, שהיו בשנות ה-60 היפים האמיתיים של עולם-הרוק. הם היו בשורת-המהפכה, כשהביטלס עוד לבשו חליפות מחויי טוט והיו מסורקים כמו יורמים טובים. כשהכירה את סוני היתה שר בת 16 וחצי. אחרי 10 שנים של תקליטים ותוכניות טלוויזיה משותפות, כשהפכה לחלומם של הגברים ולנר שאיקינאטן של נשותיהם, היא נפרדה מסוני וצעדה תחת רגל שיחור-האשה, במשך חודשים אחרים בלבד. עד שנפלה לורעותין של גרג אולמן, גיטרסט ובעל להקה מסומם לחלוטין, לרומן קצר-מועד.

מאז, בסוף 1976, היא טיפחה את הקאריירה היומרתית שלה, כנתה מלתחה בת 1500 גלימות

שר במהדרה של שנת '85 היא יפה כאילנה מצרית. כתונת לבנה פתוחה עד לטבור מגלה חזיה שחורה אופנתית וגרבי-חרה צהורות כ" שלג. האיפור ורוד ושחור, על רקע חיזור כחרסי-נה. בהשוואה לגלימות שהיא לובשת נראה ה" איתה על כך, היא מסבירה — "זה לא לבנים. קוראים לזה רגליות".

הגברים בולעים אותה בעיניהם והיא צוחקת מין צחוק צרור וסכסי. סכסי זו המילה. האם את מחליטה להיות סכסית כשאת

לפני 10 שנים היא הייתה מלכת הרוק האמריקאי בלבוש של נוצות בלבד. היום, בלבוש מלא, היא הכנה לשחקנית-השנה

מופיעה בציבור או שזוהי תכונה קבועה, שאנשים מסויימים נולדים איתה? כשאת מחליטה לעשות סוג מסויים של הצגה, עלייך לענות על הצפיות שהקהל תולה בך. בשנות ה-70 תיכננתי להופיע מאור וזהרת, ולשם כך באו החרוזים, הנוצות והקישוטים הנוצצים. וזה חלק משעשע באישיותי.

איני חושבת שזה מעניין להופיע על הבימה בשימלה אחת ולעמוד, סתם כך, ולשיר במשך ערב שלם. אני אוהבת לעבור משיר אחד לשני, ממצב-רוח אחד לשני ומגלימה אחת לשניה. מה את עושה באוסף האדירה-הזהה של גלימות — שומרת עליהן? לא. אין כל טעם להמשיך ולהחזיק בשימלה שהופעת בה לעבודה במופע מסויים במשך שנה שלמה. אני מחוירה אותם למעצב שלי, או מוסרת

שר (1975) התלבושת המפורסמת ביותר

וכמיספר הזה של זוגות נעליים, כשעקרונן ההפתעה היה המנחה הראשי בהופעתה הזוהרת, רדופת נוצות-הטווס, בלאס-וגאס.

לפני שלוש שנים היא הפתיעה את עולם-ההפופ כשעלתה לשחק בתיאטרון, תחת שרביטו של בוב אלטמן, תפקיד אופי בהצגה על חייו של ג'יימס דין המנוח. ההצגה הפכה לסרט (שלא הוצג מעולם בארץ), אבל את המועמדות הראי שונה לאוסקר קצרה בזכות תפקידה-המישנה שלה לצד מריל סטרייט בסילקווד.

או ראו אותה בראשונה בעיניים אדומות ונפוחות, כחברתה הלסבית והנרקומנית של קארן סילקווד.

חלפה עוד שנה ושר הופיעה מושלת, בנירסה חדשה של אישה-פיל בן זמננו, בדמות אמו של ראסטי דניס, כסרט מסיכה. שר מצאה עצמה במרכז של שערוריה אדירה שפרצה עקב חילור קרדעות בין הבימאי, פיטר בוגרנוביץ', לאלופני יוניברסאל. למרות זאת, ניצבה במרכז הצלחה קופתית בלתי-ידגילה, שהפתיעה גם את האול" פנים עצמם בארצות-הברית, וככחירת פסטיבל קאן היומרתני כשחקנית הטובה ביותר.

הפעם לא זרקו אותה מן הלובי של מלון מאזיסטיק, כפי שעשו זאת רק לפני כמה שנים: כנראה שמהו בלבוש שלי לא מצא חן בעיניהם שם, והם שלחו אליי את אישה-הביטחון לברר מה יש לי לחפש שם. כלאחר כבוד הראו לי את דלת-הציאה. אתמול ירדתי לאותו לובי, מוקפת בכמה מאנשי-ההפקה, לפגוש צוות טלוויזיה. הפעם קוד לי קידה ונרמה לי שאיש הביטחון אפילו הסמיק. "

שר וסם אליוט בראסטי וגאר במסיכה התפקיד הדרמאטי ביותר

לקהל המעריצים שלך. כיצד הגבת את, נוכח הבבואה החדשה שלך במראה?

כשחזרתי בפעם הראשונה מסילקווד הביתה, נראיתי נורא. איך אפשר לככות כל היום על הסט ולחזור הביתה עליזה? היו לי עיניים אדומות וקומיט-עייפות. הייתי רצוצה. כולם אמרו לי "את נראית נורא!" ובני ממש התנהגו כמו חזיר. אחר כך התרגלתי לכך.

האם זה נכון שכאשר ראית את סילקווד

למכירות של צדקה, והשמלות האלה עושות שם כסף הגון.

מה נמצא באוסף הפרטי שלך? דברים פשוטים ביותר, כמו מיכנס-יג'נס וטיי שירטס, שמלות בקו פשוט ובעיקר בשני צבעים בלבד, שחור ולבן. שחור הוא, לדעתי, הצבע המעניין ביותר.

את מתקרבת לגיל 40 אבל שומרת על צורה חיצונית שלפני עשר שנים. כיצד?

שר והזמר ביל באטלר, על סקטים זרקו אותה מבית-המלון

בכית במשך 45 דקות תמימות? לא. בכיתי שעה. לפני הצגת-הבכורה לא ראיתי את הקטעים שצילמנו, והחוויה היתה טריה לחלוטין.

קרה לי דבר דומה בליל אמש, למרות שלא היתה זו הפעם הראשונה שראיתי את מסיכה. אבל היה משהו באוויר, אולי הארץ האחרת, הקהל האחר והפסטיבל, שלא מכיר אותי, שגרם לי התרגשות עצומה.

האם לא היתה לך הרגשה שהמתיקו מעט את הגוללה, וכי רוקי דניס, אותו נער אומלל, לא היה יצור נפלא כלי-כך ואוהב-אנושות, בהתחשב במחלתו, בכיעור ובבעיותיו עם החברה הסובבת?

האמת היא שמכל מה ששמעתי ולמדתי עליו מפי חברים ואנשים שהכירו אותו, גם בכית-החולים שבו טופל ושבו נפטר, הבנתי שאכן היה נער נפלא וטוב באופן יוצא מגדר הרגיל. ייתכן ואמנם שהקהילה של האופנוענים, שאמו יצאה ממנה, צויירה בצבעים ורודים מדי, וכי היתה צריכה להיות קצת יותר קשוחה. אבל היכרתי את ראסטי במציאות, והיא אכן אשה נפלאה. למרות היותה מכורה לסמים, עקב ההתמודדות הקשה שהיתה לה עם העולם ועם מחלתו הנוראה של בנה, הצליחה לשמור על יופי נדיר ועזרה לי בעיצוב דמות מהימנה ביותר.

אבל אותם אופנוענים, המכונים גם מלאכי הגיהינום, אינם כולם אנשים אלימים. יש לי ידיד, חבר בקהילה כזו בניו-יורק, וזה היצור העדין והמנומס ביותר שאני מכירה עלי אדמות.

ומי הוא היום הגבר של חיידך? איזה יום היום? סליחה, זו רק התחכמות. שמו ג'ושוע דונן והוא בנו של הבימאי סטנלי וסגן נשיא סרטי אי-בי-סי.

האם גם את ילדייך את מחנכת ברוח הנון-קומפורמיסטיות שאימנה אותך בנער-ריד?

חס וחלילה. אני אמא מרובעת לחלוטין, וילדיי — צ'יטי, בת 16, וקירק בן 9 — הם הילדים המחונכים והמנומסים ביותר שאפשר לתאר.

בתי לומדת בכית-הספר לאמנויות-הבימה בניו-יורק, שם יש לאביה, סוני, שלוש מיסעדות גדולות. בני חולה על קולנוע כמוני, חבל שרק הסרטים שהוא סובח אותי לראות הם כלי-כך נוראים, אוצר ארבעת הכתרים הגנובים, הניגנה וכל הונל הוה.